

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1980-1981

29 APRIL 1981

WETSVOORSTEL

tot wijziging van artikel 23
van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971

(Ingediend door de heer Coppieters)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, die voor doel heeft de werknemers uit de private sector te behoeden voor de gevolgen van tijdelijke of blijvende letsels opgelopen tijdens, of op weg naar of van het werk, wil niet alleen een passende beveiliging bieden tegen het inkomensverlies dat door het ongeval wordt veroorzaakt, maar voorziet eveneens in een blijvende schadeloosstelling voor de invaliditeit die in hoofde van het slachtoffer ontstaan is, dit in verhouding tot de ernst of de graad van deze invaliditeit.

Iemand die bijvoorbeeld een arm is afgerukt, een gedeeltelijke verlamming heeft overgehouden of op een andere manier verminkt of gehandicapt werd, heeft immers niet alleen een inkomensvermindering te vrezen, maar is ook in zijn persoonlijkheid en zijn algemeen menselijke mogelijkheden getroffen. Vandaar dat, naast de vergoeding voor loonverlies, ook een vergoeding wegens invaliditeit door de verzekeringsmaatschappij moet uitgekeerd worden.

De ervaring over de wijze waarop de schadevergoeding haar beloop krijgt en vastgelegd wordt, heeft echter een leemte in de wet blootgelegd die het slachtoffer in zijn rechten aantast juist op het moment waarop deze een bijzondere inspanning opbrengt om opnieuw het normale of een aangepast beroepsleven te hervatten.

Artikel 23 bepaalt namelijk dat de getroffene, die de wedertewerkstelling aanvaardt vóór de consolidatie, wel zijn recht behoudt op een vergoeding van het loonverlies dat hij zal lijden, maar tijdelijk zijn recht kwijt speelt op een passende invaliditeitsvergoeding, en namelijk vanaf de datum van de werkhervatting tot de datum van de consolidatie.

Voor de periode waarin de getroffene, meestal in afspraak met of op aanraden van de behandelende geneesheer, een toch prijzenswaardige inspanning opbrengt, wordt hij dus gestraft met inhouding van zijn invaliditeitsvergoeding. Zo zijn ons gevallen bekend waarin het slachtoffer enige weken na het ongeval het werk gedeeltelijk hervatte, maar toen nog meer dan zes maanden moest wachten op de definitieve overeenkomst tot vaststelling van zijn blijvende arbeidsomgeschiktheid.

Chambre des Représentants

SESSION 1980-1981

29 AVRIL 1981

PROPOSITION DE LOI

modifiant l'article 23 de la loi du 10 avril 1971
sur les accidents du travail

(Déposée par M. Coppieters)

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La loi du 10 avril 1971 sur les accidents du travail, dont l'objet est la protection des travailleurs du secteur privé contre les conséquences temporaires ou permanentes des accidents du travail et des accidents survenus sur le chemin du travail, prévoit non seulement une certaine compensation de la perte de revenus causée par l'accident, mais aussi une indemnisation permanente en cas d'invalidité de la victime, l'indemnisation étant proportionnelle à l'importance ou au degré de cette invalidité.

La perte d'un bras, la paralysie partielle, une mutilation ou un handicap entraînent une diminution des revenus de la victime mais affectent également sa personnalité et ses possibilités en tant qu'être humain. C'est pourquoi l'organisme assureur est tenu d'indemniser la perte de salaire, mais aussi l'invalidité.

L'expérience de la procédure d'indemnisation a toutefois révélé qu'il existe dans la loi une lacune qui porte atteinte aux droits de la victime au moment précis où celle-ci fournit un effort particulier en vue de reprendre des activités professionnelles normales ou d'autres activités compatibles avec son état.

L'article 23 prévoit que la victime qui accepte la remise au travail avant la consolidation conserve le droit à l'indemnisation de la perte de salaire qu'elle subit, mais qu'elle perd temporairement le bénéfice d'une indemnité d'invalidité et ce, à partir du moment où elle reprend le travail jusqu'à celui de la consolidation.

La victime se voit donc privée de l'indemnité d'invalidité pendant la période où elle fournit un louable effort avec l'accord ou sur recommandation du médecin traitant. Nous connaissons des cas où, ayant repris partiellement le travail quelques semaines après l'accident, la victime a dû attendre plus de six mois le protocole définitif fixant le degré d'incapacité permanente.

Gedurende al die tijd werd hem geen vergoeding voor deze invaliditeit uitgekeerd, hetgeen uiteindelijk in het voordeel van de betrokken verzekeringsmaatschappij uitdraait. Het hoeft niet gezegd dat dit voor de verzekeringsmaatschappij een sterke verleiding betekent om de datum van de consolidatie maar liefst wat te laten aanslepen.

Onderhavig voorstel wil aan deze onlogische regeling een einde maken door uitdrukkelijk de voortzetting van de invaliditeitsvergoeding te waarborgen, ook dus tijdens deze overgangperiode zij het dan op basis van de geconsolideerde arbeidsongeschiktheid.

Maar artikel 23 vertoont nog een tweede tekort, nl. dat het geen aanpassing voorziet van de vergoeding wegens loonverlies, op grond van de evolutie van het referteloon, zodat de getroffene, die lange tijd werkonbekwaam is, en naderhand wegens zijn invaliditeit een minder goed betaald werk moet uitoefenen, slechts het verschil toegekend wordt met het vroeger verdiende loon, ook al zou dit intussen, wegens munterosie en andere inflatie-effecten, maar een klein deel meer vertegenwoordigen van het loon dat voor diezelfde functie intussen wordt uitbetaald.

Een metaalarbeider, slachtoffer van een ongeval waardoor hij aan zijn linkerzijde verlamd werd, verdiende op dat ogenblik gemiddeld circa 26 000 F per maand. Toen hij veel later terug aan het werk ging, als toezichter van in- en uitrijdende camions, stond het loon, verbonden aan de functie die hij vóór het arbeidsongeval uitoefende, op ruim 30 000 F per maand.

Het verlies dat het slachtoffer in werkelijkheid leed was niet het verschil tussen 26 000 F en zijn nieuw loon, maar tussen 30 000 F en dat nieuw loon.

Het hoeft niet gezegd dat aldus de ware bedoeling van de wet kan teloor gaan en het slachtoffer daardoor in een financieel zeer nadelige situatie kan terecht komen.

Ook dat wil dit voorstel verhelpen door de aanpassing van het derde lid van genoemd artikel 23.

A. COPPIETERS

WETSVOORSTEL

Enig artikel

Artikel 23, derde lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 wordt vervangen door de volgende tekst :

« Indien de getroffene de wedertewerkstelling aanvaardt, heeft hij, vanaf de eerste dag van deze wedertewerkstelling, recht op een vergoeding die gelijk is aan het verschil tussen het loon, verbonden aan de functie die hij vóór het ongeval uitoefende, en het loon dat hij ingevolge zijn wedertewerkstelling ontvangt, vermeerderd met de vergoeding voor blijvende arbeidsongeschiktheid zoals die hem bij de consolidatie zal worden toegekend.

7 april 1981.

A. COPPIETERS
P. BREYNE
J. LENSSENS
R. OTTE

Pendant toute la période considérée, elle n'a bénéficié d'aucune indemnité pour cette incapacité. Il est évident qu'une telle situation est avantageuse pour l'organisme assureur, lequel est dès lors fortement tenté de retarder autant que possible la date de la consolidation.

La présente proposition tend à mettre fin à cette réglementation illogique en garantissant la continuité du versement de l'indemnité d'incapacité pendant cette période de transition, fût-ce sur base de l'incapacité consolidée.

L'article 23 présente une seconde lacune, du fait qu'il ne prévoit pas l'adaptation de l'indemnité compensant la perte de salaire, en fonction de l'évolution du salaire de référence. La victime qui, après une longue période d'incapacité, doit, en raison de son invalidité, exercer une activité moins bien rémunérée ne bénéficie dès lors que d'une indemnité égale à la différence entre sa rémunération avant l'accident et celle de son nouvel emploi. Or, la rémunération liée à son emploi initial peut avoir évolué d'une manière considérable en raison de l'érosion monétaire et de l'inflation.

Ainsi, un métallurgiste, victime d'un accident du travail ayant entraîné la paralysie du bras droit, gagnait en moyenne 26 000 F par mois au moment de l'accident. Lorsque bien plus tard il reprit le travail en qualité de surveillant des entrées et sorties de camions, le salaire lié à son emploi initial était supérieur à 30 000 F par mois.

La perte subie par la victime n'était donc pas égale à la différence entre 26 000 F et son nouveau salaire, mais bien entre 30 000 F et son nouveau salaire.

Il est dès lors évident que la loi peut manquer son objectif et que la victime peut par conséquent se retrouver dans une situation financière très difficile.

La présente proposition tend à remédier également à cette situation en adaptant le troisième alinéa de l'article 23.

PROPOSITION DE LOI

Article unique

L'article 23, troisième alinéa, de la loi du 10 avril 1971 sur les accidents du travail est remplacé par la disposition suivante :

« Dans le cas où la victime accepte la remise au travail, elle a droit, à partir du premier jour de la remise au travail, à une indemnité équivalente à la différence entre la rémunération liée à l'activité professionnelle qu'elle exerçait avant l'accident et celle qu'elle gagne depuis sa remise au travail, ainsi qu'à l'indemnité d'incapacité permanente telle qu'elle lui sera octroyée lors de la consolidation. »

7 avril 1981.